

Časopis bohoslovcov Kňazského seminára
svätého Gorazda v Nitre

GORAZD

XXXV. ročník

Leto 2025

Ročník XXXV., akad. rok 2024/2025
Leto 2025, číslo 1/2025
Periodicita vydávania: dvakrát ročne
Názov vydavateľa: GORAZD n.f.
IČO vydavateľa: IČO 35 602 449
Dátum vydania: 2. 6. 2025
Vydávajú: bohoslovci Rímskokatolíckej
cyrilometodskej bohosloveckej fakulty
Univerzity Komenského v Bratislave
v Kňazskom seminári sv. Gorazda v Nitre
Adresa redakcie: Samova 14, 949 01 Nitra 1
E-mail: gorazd@ksnr.sk

Vedúci redaktori: Matej Kuna, Dominik Broniš
Foto (pokiaľ nie je uvedené inak):
Marek Mucha, archív kňazského seminára
a osobné albumy seminaristov, Človek a Viera,
osobný album manželov Matuščinovcov

Grafická úprava: Filip Caudt
Sadzba: Dominik Broniš, Filip Caudt
Jazyková úprava: PaedDr. Marta Dukátová
Distribúcia: Matúš Bielčík, Michal Svoboda

Imprimatur: Mons. ThDr. Marián Chovanec,
pomocný biskup a generálny vikár;
BÚ v Nitre, 17. 3. 2004, č. 371/2004
Registrácia: EV 3270/09
ISSN: 1336-4677
Cenzor: Mons. ThLic. Marián Dragúň,
BÚ v Nitre, 23. 11. 2018, č. 1232/2018
Tlač: Varínska tlačiareň
Fotografia na titulnej strane: Marek Mucha -
diakonská vysviacka Patrika Kukučku

Svoj dar pre časopis Gorazd
môžete poukázať tu:
Bankové spojenie:
SK23 0200 0000 0045 9001 6253

Obsah

- 03/ Úvodník
- 04/ Kronikárove zápisky
- 10/ Seminaristi s vami
- 14/ Benvenuti a Roma!
- 16/ Viera, ktorá musí vychádzať
- 18/ Novokňazi 2025
- 24/ Boh nepovoláva svätých,
ale posväcuje povolanych
- 28/ Tu som, Pane!
- 30/ Na slovíčko: Branislav a Klaudia
Matuščinovci
- 34/ Súťaž
- 35/ Diakoni 2025

Úvodník

Drahí čitatelia,

Cirkev v týchto týždňoch prežíva chvíle smútku i nádeje. Odišiel od nás pápež František – pastier s jednoduchým jazykom a hlbokým srdcom. Zároveň sa pozeráme dopredu s nádejou, ktorú prináša nový pápež Lev XIV. Jeho prvé slová zneli: „Pokoje začínajú blízko.“

Pápež František nás vo svojom pontifikáte mnohokrát pozýval prežiť leto ako čas oddychu, ale aj duchovnej obnovy. Hovoril: „Naučme sa oddýchnuť si, vypnúť mobil, pozrieť sa do očí druhým, pestovať ticho, kontempláciu a kontakt s prírodou.“ Alebo: „Leto je časom, keď môžeme posilniť naše vzťahy, obnoviť vnútorný pokoj a objaviť krásu jednoduchosti.“

Letné obdobie je zároveň aj časom vysviacok – keď sa niektorí naši spolubratia stávajú kňazmi a diakonmi. Ich cesta, začatá v seminári, sa teraz otvára do novej služby. Pápež František ich opakovane povzbudzoval: „Buďte pastiermi, nie funkcionármi. Radostní služobníci, aj uprostred ťažkostí. Majte vždy pred očami Dobrého pastiera, ktorý neprišiel, aby sa nechal obsluhovať, ale aby slúžil.“

Drahí novokňazi, Cirkev vás potrebuje takých, ktorí sa neboja „voňať“ po ovciach, kráčať s ľuďmi, počúvať ich, nieť ich radosť aj bolesť. Nezapúdajte, že vaša služba je dar – pre druhých, ale aj pre vás.

Jubilejný rok, ktorý slávime, nás pozýva putovať s nádejou. Využime teda leto – nie iba na oddych, ale aj na načerpanie novej duchovnej sily, na prehĺbenie vzťahu s Bohom, i na otvorenosť voči druhým. A sprevádzajme sa navzájom modlitbou.

Ďakujeme vám, že nás čítate, že sa za nás modlíte, že s nami kráčate.

Prajem vám leto naplnené pokojom, radosťou a Božím požehnaním.

Matej Kuna
šéfredaktor

Kronikárove zápisky

Ján Haršaník, 4.ročník

Otvorenie Jubilejného roka 2025

Dňa 24. decembra 2024 pápež František slávnostne otvoril Svätý rok 2025 otvorením Svätej brány v Bazilike svätého Petra vo Vatikáne. Jubilejný rok sa nesie v duchu hesla „Pútnici nádeje“ a je výnimočnou príležitosťou na duchovnú obnovu, púte a získanie odpustkov.

V rámci celosvetového slávania Jubilea sa dňa 29. decembra 2024 konali slávnostné bohoslužby aj vo všetkých katedrálach a konkatedrálach jednotlivých

diecéz. V ten deň bola otvorená aj Svätá brána v Lateránskej bazilike v Ríme – katedrále pápeža ako rímskeho biskupa.

My bohoslovci sme sa aktívne zúčastnili diecéznych slávení vo svojich katedrálach, kde miestni biskupi predsedali svätým omšiam pri príležitosti otvorenia Jubilejného roka.

Duchovná obnova pre mladých mužov – Ticho, v ktorom hovorí Boh

Cez víkend od 31. januára do 2. februára sa v priestoroch nášho kňazského seminára konala duchovná obnova pre mladých mužov s témou „Ticho“, ktorú pripravili bratia štvrtáci. Zúčastnilo sa jej 22 účastníkov, ktorí vstúpili do hlbšieho stíšenia, aby počúvali Pánov hlas a načúvali jeho vedeniu na ceste rozlišovania životnej cesty. Ticho nebolo prázdnotou, ale priestorom pre osobné stretnutie s Bohom, ktorý prehovára v skrytosti srdca tých, čo ho úprimne hľadajú.

Dišputy pod hradom: O nerozlučiteľnosti manželstva

Dňa 17. februára sa v konferenčnej miestnosti nášho kňazského seminára uskutočnil diskusný večer s názvom Dišputy pod hradom s cirkevným právnikom a sudcom Mons. Tiborom Hajdu, ktorý sa zamerával na tému: „Nerozlučiteľnosť manželstva – Boží zákon, cirkevná norma alebo prežitok z minulosti?“ Spoločne sme uvažovali nad významom sviatosného manželstva, jeho nezrušiteľnosťou a tým, ako Cirkev túto hodnotu chráni v kontexte dnešného sveta.

Pôstne krížové cesty na nitriansku Kalváriu

Počas nedeľných popoludní pôstneho obdobia sme sa opäť zúčastňovali tradičných pobožností krížovej cesty na nitrianskej Kalvárii, ktoré organizovali misionári Spoločenosti Božieho Slova – Verbisti. Súčasťou pobožností bola aj pôstna katechéza. Tento rok boli katechézy zamerané na témy spojené s Jubilejným rokom 2025, ktorý Cirkev slávi. Pobožnosti na Kalvárii boli príležitosťou na prehlbovanie duchovného života a zároveň na zamyslenie sa nad významom Jubilejného roka v Cirkvi.

DOD pre miništrantov

Dňa 15. marca sme v našom kňazskom seminári privítali miništrantov západnej cirkevnej provincie na Dni otvorených dverí.

Dišputy pod hradom: Nepoznaný svätec

Dňa 17. marca sa v konferenčnej miestnosti nášho kňazského seminára uskutočnil diskusný večer s názvom Dišputy pod hradom. Podujatie bolo spojené s premiérou filmového dokumentu Nepoznaný svätec, ktorý predstavuje život a odkaz nitrianskeho arcibiskupa Mons. Eduarda Nécseya.

Ustanovenie lektorov

Dňa 18. marca prijali šiesti bratia z nášho kňazského seminára ministerium lektorátu. Svätú omšu pri tejto príležitosti celebroid generálny vikár Banskobystrickej diecézy, Mons. Branislav Koppal. Vo svojej homílii zdôraznil nielen význam dôstojného

Na výlete v Čičmanoch

Seminaristi na lyžovačke

Duchovná obnova „Ticho“

Naši diakoni na pápežskej liturgii

Udeľovanie ministéria lektorátu

Schola Cantorum v H. Beňadiku

Umenie v seminári

Propedeutici na výlete vo Zvolene

a zrozumiteľného prednesu Božieho slova, ale najmä potrebu vnútorného otvorenia sa tomuto Slovu a ochotu nechať sa ním premieňať.

950. výročie založenia Kláštora v Hronskom Beňadiku

Pri príležitosti 950. výročia založenia Kláštora v Hronskom Beňadiku sa uskutočnila slávnostná prezentácia zberateľskej mince, na ktorej sa zúčastnili otec biskup Mons. Viliam Judák, zástupca Národnej banky Slovenska a zástupca Mincovne Kremnica, š.p. Podujatie obohatila spevom naša seminárna Schola cantorum, ktorá v historických priestoroch gotického kláštora predniesla hlasy gregoriánskeho chorálu.

Umenie v seminári

Dňa 22. marca sa v priestoroch nášho kňazského seminára konal prvý zo série koncertov Umenie v seminári. Tento cyklus podujatí má za cieľ pravidelne podporovať kresťanskú kultúru a umenie v našom spoločenstve na vysokej umeleckej úrovni.

Program otvoril sólista opery SND, profesor Peter Mikuláš, ktorý podal výnimočné interpretácie Dvořákových Biblických písní, za sprievodu klaviristky Jany Nagy-Juhász. Po tomto úvode nasledoval klavírny recitál v podaní Zuzany Valentovej, ktorá svojou hrou ukázala, že klavír dokáže nielen hrať, ale aj rozprávať príbeh, ktorý sa ukrýva v notách.

Navštívili nás väznený biskup a mních zo Sýrie

Dňa 26. marca sme mali tú česť privítať v našom seminári arcibiskupa Mons. Mourada a mnícha Džiháda zo Sýrie. Títo odvážni muži nám priniesli svedectvo o živote kresťanov v Sýrii, kde im za

vieru hrozí prenasledovanie, a dokonca aj smrť. Mons. Mourad, ktorý bol väznený Islamským štátom, sa s nami podelil o svoje skúsenosti zo zajatia, porozprával nám o dramatických chvíľach, ktoré prežil, a o ťažkostiach, ktorým čelí Cirkev v Sýrii. Po jeho prednáške nám mních Džihád priblížil život a výzvy, ktorým čelí kresťanská komunita v tejto vojnovou zmietanej krajine. Po inšpiratívnej prednáške sme spoločne slávili svätú omšu, v ktorej sme sa modlili za pokoj a slobodu pre všetkých prenasledovaných kresťanov po celom svete.

Dišputy pod hradom: O kajúcich skutkoch

Dňa 27. marca sa v konferenčnej miestnosti nášho kňazského seminára uskutočnil diskusný večer s názvom Dišputy pod hradom s Mons. Františkom Trstenským, spišským biskupom a biblistom, ktorý sa zamerával na tému: „Kajúce skutky podľa biblických kníh.“

Národná púť v Ríme

V dňoch 1. až 5. apríla sme spolu s otcami biskupmi, kňazmi a veriacimi z celého Slovenska putovali do Ríma.

Ustanovenie akolytov

Dňa 29. apríla sa v našej seminárnej kaplnke konala slávnostná svätá omša, počas ktorej boli bratia štvrtáci ustanovení za akolytov – služobníkov oltára, poverených osobitným spôsobom asistovať pri slávení Eucharistie. Hlavným celebrantom bol trnavský arcibiskup Mons. Ján Orosch, ktorý sa vo svojej homílii prihovoril novým akolytom s dôrazom na vernosť, pravdivosť a vnútornú slobodu ako nevyhnutné črty budúceho kňaza.

Vzácná návšteva zo Sýrie

Udeľovanie ministéria akolytátu

Popoludnie na Via Ferrata Zobor

S pápežskými ceremoniármi

Štvrtáci v Prahe

Habemus papam

Futsalový turnaj

Nedeľa Dobrého pastiera v rodine

Sampor

V dňoch 1. – 4. mája bratia propedeuti navštívili benediktínsky Kláštor Premenenia Pána v Sampore.

Exkurzia v Prahe

V dňoch 2. – 4. mája sa bohoslovci štvrtého ročníka zúčastnili odbornej exkurzie v Prahe. Spolu s vyučujúcim liturgiky ThLic. Štefanom Fábrym, Th.D., a pánom prefektom Petrom Pajerským navštívili významné sakrálné miesta, historické a architektonické pamiatky mesta.

Súčasťou programu bolo aj stretnutie s pomocným biskupom pražskej arcidiecézy Mons. Zdenkom Wasserbauerom, s ktorým diskutovali o aktuálnych výzvach pastorácie v súčasnej spoločnosti. Navštívili tiež slovenskú farnosť v Prahe, kde mali možnosť bližšie spoznať život slovenskej komunity žijúcej v zahraničí.

Futsalový turnaj

Aj tento rok sme sa zúčastnili futsalového turnaja medzi slovenskými kňazskými seminármi, ktorý sa uskutočnil dňa 8. mája v Prešove. Tento rok sme obsadili štvrté miesto.

Týždeň modlitieb za duchovné povolania a Nedeľa Dobrého pastiera

V sobotu 10. mája 2025 sme otvorili brány nášho kňazského seminára a privítali návštevníkov pri príležitosti Dňa otvorených dverí. V štvrtú veľkonočnú nedeľu, známu ako Nedeľa Dobrého pastiera, ktorou vrcholil týždeň modlitieb za duchovné povolania, sa bohoslovci vybrali do farností svojich diecéz, aby sa stretli s veriacimi, podelili o svoje svedectvá a spoločne prosili o nové duchovné povolania.

Nová vláda v seminári

Dňa 18. mája pri slávnostnom nedeľnom obede predstavení kňazského seminára vyhlásili novú seminárnu vládu – hlavného duktora Matúša Bielčika a viceduktora Mateja Kunu, hlavného ceremoniára Ivana Hrušovského a viceceremoniára Ľubomíra Staníka.

Koncert Scholy cantorum

Dňa 18. mája sa v Katedrále – Bazilike svätého Emeráma v Nitre konal koncert Scholy cantorum, ktorý ponúkol hlboký duchovný i umelecký zážitok.

Duchovné cvičenia a vysviacky budúcich diakonov a kňazov

V dňoch 3. až 8. júna sa naši budúci diakoni a kňazi pripravujú na prijatie posvätných rádoz duchovnými cvičeniami v benediktínskom Kláštore Premenenia Pána v Sampore. Exerciície vedie Mons. Branislav Koppal, generálny vikár Banskobystrickej diecézy.

Ukončenie letného semestra, Te Deum a promócie

Po úspešnom zvládnutí skúškového obdobia završíme letný semester a poďakujeme za uplynulý akademický rok. Dňa 12. júna sa v Katedrále – Bazilike svätého Emeráma v Nitre za prítomnosti biskupov západnej cirkevnej provincie a vyučujúcich uskutoční slávnostná svätá omša Te Deum.

Následne v aule kňazského seminára prebehnú promócie absolventov našej fakulty.

Tradičný koncert Scholy cantorum

Víkend propedeutov na Sampore

Seminaristi s Anežkou Petrovou

U bývalej zamestnankyne seminára

Seminaristi s vami

Juraj Majzler, 2. ročník

DOD pre ministrantov

15. marec sa v našom seminári niesol v duchu stretnutia s ministrantami našich diecéz, ktorí k nám v hojnom počte, spoločne s rodičmi a svojimi kňazmi, zavítali na Deň otvorených dverí.

Keďže v tomto roku slávime Jubilejný rok, ktorý vyhlásil pápež František, aj tematika Dňa otvorených dverí sa niesla v tomto duchu.

Spoločný program začal slávením sv. omše. Hlavným celebrantom bol nitriansky biskup, Mons. Viliam Judák. V príhovore vyzdvihol význam služby ministrantov, a zároveň im aj poďakoval za ich prítomnosť pri Pánovom oltári a pri svojich kňazoch. Po skončení sv.

omše sme sa po skupinách vydali na púť priestormi kňazského seminára a teologickej fakulty. Návštevníci tak mali možnosť prezrieť si priestory, v ktorých sa formujú bohoslovci celej západnej provincie.

Po prehliadke a po spoločnom obede nasledoval zábavný program, ktorý si pripravili seminaristi 2. a 3. ročníka. Na jednotlivých stanoviskách v priestoroch seminára, ktoré predstavovali rôzne jubilejné chrámy - či už v Ríme alebo v našich diecézach - sa ministrianti museli popasovať s rôznymi športovými či vedomostnými výzvami.

Spoločný deň sme zavŕšili eucharistickou adoráciou v katedrále, pri ktorej sme prosili za nové duchovné povolania.

Nechajte deti prichádzať ku mne...(Lk 18,16)

Deň otvorených dverí

10. mája sa brány nášho seminára opäť otvorili širokej verejnosti. Zavítalo k nám vyše 200 návštevníkov z rôznych kútov našich diecéz.

Ako už býva zvykom, deň sme odštartovali spoločnou sv. omšou v Nitrianskej katedrále. Hlavným celebrantom bol rektor kňazského seminára, Mons. Marián Dragúň, ktorý nám všetkým v homílii pripomenul dôležitosť vďačnosti.

Po sv. omši sme sa zhromaždili pred seminárnou bránou, ktorú sme otvorili slávnostným spôsobom. Nasledovala prehliadka areálu a budovy kňazského seminára. Dopoldňajší program sme zavŕšili chutným obedom.

Popoludňajší program, ktorý si pripravili naši bratia propedeutí, bol rozdelený na dve časti, takže si každá veková kategória prišla na svoje. Pre mladších účastníkov bol pripravený zábavný športový program. Pre starších bola ponúknutá možnosť účasti na moderovanej diskusii s rektorom, špirituálom a dvoma bohoslovcami nášho seminára, do ktorej sa mohli zapojiť kladením otázok.

Napokon sme Deň otvorených dverí zakončili spoločnou eucharistickou adoráciou v seminárnej Kaplnke sv. Gorazda, pri ktorej sme sa zjednotili vo vďačnosti za prežitý deň, a tiež v prosbe za nové duchovné povolania.

Ďakujeme všetkým zúčastneným a už teraz sa na vás všetkých tešíme budúci akademický rok.

Nedeľa Dobrého pastiera

4. veľkonočná nedeľa je nazývaná aj Nedeľou Dobrého pastiera. Pre Cirkev je záverom týždňa modlitieb za duchovné povolania. Každoročne v tento deň smerujú kroky bohoslovcov do farností jednotlivých diecéz, kde prežívajú tento sviatočný deň spoločne s miestnymi kňazmi a veriacimi.

V Kňazskom seminári sv. Gorazda v Nitre sa formujú bohoslovci z celej západnej provincie, t. j. z piatich diecéz. Bohoslovci Bratislavskej arcidiecézy zavítali v tomto roku do farnosti Senica. Časť seminaristov Trnavskej arcidiecézy zavítala do Nového Mesta nad Váhom, niektorí do farnosti Komárno. Žilinskí bohoslovci prežili nedeľu s veriacimi farnosti Čadca-mesto, seminaristi Nitrianskej diecézy vo farnosti Soblahov a seminaristi Banskobystrickej diecézy navštívili farnosť Krškany.

Program sa v závislosti od navštevovaných farností líšil. Spoločným menovateľom však bolo slávenie sv. omše v spoločenstve veriacich v jednotlivých farnostiach, svedectvá povolání bohoslovcov a tiež spoločná modlitba za nové duchovné povolania. Nedeľa Dobrého pastiera tiež predstavuje priestor na osobný kontakt a zdieľanie s tými, ktorí náš seminár duchovným či hmotným spôsobom podporujú. Na všetkých dobrodincov zvlášť pamätáme každú stredu pri slávení sv. omše, ktorá je osobitne obetovaná práve za nich.

Všetkým vám za prijatie a každý prejav podpory patrí úprimná vďaka.

Benvenuti a Roma!

Michal Svoboda, propedeutický ročník

Čo nám príde na um ako prvé, keď sa povie Rím? – Pizza? Pasta? Zmrzlina? Koloseum? Chaos? Kopec ľudí? Baziliky? Vatikán? Pápež? Jubileum? Brány? Milosti? – Odpoveď je ÁNO! Toto všetko a oveľa viac tam môžete dnes, a zvlášť v tomto roku zažiť. A my sme to aj zažili v rámci Národnej jubilejnej púte Slovákov, ktorej sme sa aktívne aj my seminaristi zúčastnili. Takže pripravte si doklady, dobre si strážte vaše peňaženky a poďte si spolu s nami vychutnať jedinečnú a nezabudnuteľnú atmosféru, lebo toto bol Rím 2025.

Písal sa 1. apríl a my, vediac, že toto nie je žiaden vtip ale realita, sme už plní očakávaní mierili, usadení v autobuse, smerom na Viedeň. Aké boli naše očakávania? Ktovie. Ale určite minimálne si po dlhých týždňoch školy aspoň trochu

oddýchnuť a i duchovne načerpať. Tak ani nie po hodine a pol cesty rýchlo z autobusu na kontroly, uloviť si niečo malé za čo najlacnejší peniaz na predraženom letisku a šup šup do lietadla. Je to zaujímavý pocit vedieť, že pomaly tretinu lietadla tvoríte vy a plus, že v prípade havárie (čo sa našťastie nestalo) máte po ruke aspoň 5 kňazov. No čistá pohoda. Ani netrvalo dlho a bolo cítiť, že už pomaly klesáme na pristátie. Pod nami sa v tme rozžiarilo večné mesto v celej svojej kráse ako na dlani. Tí, ktorí mali to šťastie, alebo šikovnosť, že sedeli pri okienku, mohli vidieť osvetlený Chrám sv. Petra, Koloseum, Panteon a mnohé iné pamiatky a chrámy, ktoré sme ani nepoznali a chystali sme sa ich navštíviť. Jednoducho, ako oznámil aj hlas pilota: Benvenuti a Roma!

Na ďalší deň nastal moment rozptýlenia sa každého za tým, po čom mu srdce prahne. Niektorí vyrazili za spoznávaním antického Ríma a jeho pamiatok. Iní zatúžili vidieť menej prebádané zákutia večného mesta. Málokto však chrám, ktorý bolo možné stihnúť navštíviť, zostal vynechaný. Využívali sme každú možnú minútu, aby sme mohli dosýta nasávať túto atmosféru. A dosýta sme naplnili nielen naše spomienky, ale i bruchá. Určite nikto nevynechal gastronomické potulky, aby okúsil povestnú „pasta italiana“ alebo osviežujúce „gelato“.

Avšak takto to môže pôsobiť, že išlo o akúsi „seminárnu dovolenku“ a nie púť. Verte mi, nebolo to tak. Áno, posťahovali sme všetky možné veci, ale nikto z nás si nenechal ujsť možnosť prejsť cez jubilejné brány, ktoré sú práve spojené so zvláštnymi milosťami. A prešli sme všetkými: Santa Maria Maggiore, Lateránska bazilika, Bazilika sv. Pavla za hradbami a v neposlednom rade aj Bazilika sv. Petra.

Za seba môžem povedať, že aj napriek tomu, že sa zdá, že len prechádzate dverami kostola, bolo to niečo silné a zvláštne, čo zostávalo v srdci a dotýkalo sa duše. Bol to pokoj a nádej. Práve tá nádej, ktorá nezahanbuje, ako píše sv. Pavol.

No najsilnejšími momentami pre mnohých z nás boli práve sv. omše, na ktorých sme mohli miništrovať a slúžiť. Myslím, že najmä tá v Chráme sv. Petra. Zrazu stáť, hýbať sa v tých liturgických priestoroch, nie ako turista, ako služobník oltára, bolo niečo neuveriteľné. Bola veľká škoda, že v čase našej púte bol, teraz už zosnulý, pápež František v rekonvalescencii. Ale jedným z najväčších prekvapení bolo to, že práve nám, slovenským pútnikom, napísal pozdrav, ktorý prečítal Mons. Bernard Bober. A utkveli vo mne tieto slová nášho pápeža: „... Duch hovorí vašim cirkvám, nemajte strach z neznámeho, ale objavujte v ňom iniciatívu Boha, ktorý vždy prekvapuje. Sestry a bratia, pokračujte v spoločnom kráčaní, pastieri a veriaci, so zrakom upretým na Ježiša, ktorý je našou spásou.“ A vidiac tie tisíce pútnikov zo Slovenska a vedľa mňa mojich spolubratov som vnímal, že toto je posolstvo tejto púte i tohto jubilea, pútnici nádeje pre mňa a možno aj pre nás všetkých. Kráčať s nádejou bok po boku spolu s mojimi bratmi a sestrami. A to i do neznáma, ktoré prináša každý ďalší deň, ale s vedomým, že nemusím kráčať sám a ani nekráčam sám. Hľa-diac na Krista, nechajúc sa viesť Ním a vediac, že na tejto ceste nie som sám, mám skutočnú nádej a myslím, že toto z nás robí skutočných pútnikov nádeje.

Viera, ktorá musí vychádzať

Bronislav Antoš, 6. ročník

Chcel by som sa s vami podeliť o jednu z mnohých myšlienok pápeža Františka, ktorou posledné obdobie žijem. Táto téma, ktorú tu len v skratke načrtnem, nám môže slúžiť k osobnému rastu ako jednotlivcom, ale aj ako Cirkvi. Zároveň by som tento svoj príspevok chcel venovať pápežovi Františkovi ako vďaka za jeho život, osobný príklad a pontifikát.

Pápež František v encyklike *Lumen fidei* napísal: „Náboženský človek je na ceste a musí byť ochotný dať sa viesť, vyjsť zo seba, aby našiel Boha, ktorý vždy prekvapuje... Keďže viera nadobúda podobu cesty, týka sa aj života ľudí, ktorí, hoci neveria, túžia veriť a neustávajú v hľadaní. V miere, akou sa otvárajú láske s úprimným srdcom a vydávajú sa na cestu s tým svetlom, ktoré dokážu prijať, už žijú na ceste viery, i keď si to neuvedomujú... Kto sa vydá na cestu, aby konal dobro, už sa približuje k Bohu...“

Exodus – „východ“ – je jedným z kľúčových pojmov Biblie. Predstavuje nielen historické vyslobodenie Izraelitov z Egypta, ale aj symbolickú cestu človeka z otroctva hriechu do slobody života s Bohom. Práve túto dynamiku exodu si pápež František zvolil ako ústredný obraz pre svoju víziu Cirkvi a kresťanského života.

Podľa Františka je exodus predovšetkým miestom nachádzania zmyslu – človek naplňa svoj zmysel, keď vyjde zo seba, otvorí sa druhým a Bohu. V jeho myslení

sa tak Cirkev stáva spoločenstvom pútnikov, ktorí kráčajú spolu, hľadajú pravdu, konajú dobro a reagujú na výzvu milovať. Tento dynamický pohyb smerom „von“ je a má sa aj pre nás stať znakom autentickej viery.

Jednou z foriem exodu je poznanie – vyjsť zo seba a prijať realitu takú, aká je, bez jej deformovania vlastnými ideológiami. Pápež často kritizoval relativizmus a subjektivismus dnešnej doby, ktoré stavajú „moje vnímanie“ nad objektívnu pravdu. Naopak, vyzdvihuje filozofiu poznania, ktorá dôveruje ľudskej schopnosti vnímať pravdu, a to v dialógu medzi vierou a rozumom. Spoznanie pravdy je aktom exodu – vychádzaním z vlastného uzavretého sveta k realite, ktorá nás presahuje.

Ďalším rozmerom exodu sú medziľudské vzťahy. Človek je bytosť vzťahová a potrebuje druhých, aby sa mohol rozvíjať. František čerpal z filozofie Martina Bubera, podľa ktorého sa človek stáva skutočne sebou iba v stretnutí s „ty“. Kresťanstvo teda nie je život pre seba, ale existencia pre iných – ako odpoveď na Božie volanie k láske, solidarite a službe. Tento exodus je základom novej evanjelizácie, ktorá podľa pápeža začína osobným dialógom a ochotou počúvať.

Vrcholom exodu je stretnutie s Kristom. Kresťanstvo sa nezačína ideou, ale osobou – Ježišom z Nazareta. František nadväzuje na slová Benedikta XVI., podľa ktorého viera vzniká zo stretnutia s Osobou, ktorá dáva životu nový zmysel. Viera je teda výstup zo seba smerom k Bohu, ktorý má ľudskú tvár, volá nás po mene a túži po vzťahu.

NOVOKŇAZI 2025

Bože, prostredníctvom svojho Syna
si poučil služobníkov Cirkvi,
že sa nemajú dať obsluhovať,
ale majú slúžiť svojim bratom;
prosíme ťa, pomáhaj im,
aby boli svedomití v činnosti,
láskaví v službe a vytrvalí v modlitbe.
Skrze Krista, nášho Pána.

Dominik Brodňan
Rajecké Teplice
Žilinská diecéza

Patrik Kukučka
Nitra – Klokočina
Nitrianska diecéza

Peter Pánis
Nováky
Banskobystrická diecéza

Dominik Brodňan

Aký najkrajší moment zo života v seminári si odnášaš so sebou do kňazskej služby?

Počas šiestich rokov prežitých v seminári bolo množstvo momentov, ktoré ma sprevádzali na mojej ceste rastu v povolání. Zažil som veľa krásnych, ale niekedy aj náročnejších chvíľ, z ktorých budem čerpať aj v mojej kňazskej službe. Tie najkrajšie momenty v živote človeka sa často odohrávajú v neočakávaných, a mohli by sme povedať, že aj vo všedných udalostiach. Aj tie moje najvzácnejšie chvíle prežité v seminári boli také – neočakávané a vo všednosti. Takýchto chvíľ je mnoho a na niektoré vzácne situácie si spomeniem len

pri konkrétnej udalosti. Na tomto mieste by som chcel spomenúť tie najvýraznejšie.

V prvom rade to bol čas v Pánovej prítomnosti, kedy som mohol zakusovať jeho lásku ku mne. Ticho, Božie slovo a Eucharistia je to, čo sprevádzalo môj vzťah s Pánom počas života v seminári. V tichu a pri adorácii mi zaznievalo jeho slovo, ktoré ma viedlo ďalej. Pamätám si na moment v prvom ročníku, kedy mi takto silno a intenzívne zaznelo Pánovo slovo: „Ty si môj milovaný syn, v tebe mám zaľúbenie.“ Aj keď som bol už veľmi znechutený, mal som obavy a pociťoval som strach z budúcnosti, vtedy mi Pán dal svoje slovo: „Neboj sa, ja som s tebou po všetky dni až do skončenia sveta.“ Alebo to bolo aj slovo, v ktorom sa mi Pán dal poznať ako svetlo osvecujúce môj život: „Ja som svetlo a svetlo vo tmách sviati.“ Boží hlas sa mi tak stal istotou a oporou a viem, že toto slovo je stále živé a bude ma sprevádzať aj v mojej kňazskej službe. Ostatné situácie, ktoré si odnášam do kňazskej služby, sú momenty strávené v bratskom spoločenstve, kedy sa postupne vytvárali hodnotné priateľstvá, ktoré mi môžu byť oporou aj v kňazstve. To, čo posúvalo tieto vzťahy, je spoločný čas – asi najviac pri dôverných rozhovoroch, ako aj pri radostných stretnutiach na izbách, ale aj pri nejakom tom športe, či už na bicykli alebo pri turistike.

Jednou vetou, najkrajšie momenty boli tie, ktoré mi pripravil Pán v jeho slove a v spolubratoch, ktorí sa mi stali darom.

Patrik Kukučka

Za krátky čas budeš sláviť svoju primičnú sv. omšu. Aký formulár sv. omše použiješ? Prečo?

Za formulár primičnej svätej omše som si vybral votívnu omšu o Najsvätejšej Eucharistii. Tajomstvo Eucharistie je súčasťou života každého jedného katolíka – stretávame sa s ním pri každej svätej omši, ale aj mimo nej, napríklad pri eucharistickej adorácii. Ja som od prvého svätého prijímania pravidelne pristupoval k Božiemu oltáru, kde som kňazovi ako miništrant pomáhal pri slávení svätej omše a počas štvrtkových adorácií. Pamätám si, ako som mával v prvých rokoch môjho miništrovania trému zo zvonenia počas premenenia. Uvedomoval

som si, že to je ten najdôležitejší moment svätej omše, kedy Boh prichádza do malého kúska chleba prostredníctvom slov kňaza, ktorý vyslovuje slová samotného Ježiša. Počas rokov miništrovania vo veľkej mestskej farnosti som mal príležitosť slúžiť pri mnohých kňazoch a všimnúť si, ako oni sami slávia a prežívajú svätú omšu – akým tempom hovoria, aké robia gestá, akú úctu prejavujú Eucharistii. Príklad našich kňazov, ktorí nám Eucharistiu prinášajú na oltár, ovplyvňuje aj náš postoj k tomuto vzácnemu Božiemu daru. A myslím si, že práve títo kňazi, pri ktorých som vyrastal, mi pomohli pochopiť, čím má byť Eucharistia pre veriaceho človeka.

Eucharistia je nepochybne tým najkrajším a najvzácnejším darom, ktorý máme od Boha na tomto svete, a to dokonca v hmotnej, hmatateľnej podobe. Práve preto chceme sláviť svoju prvú verejnú svätú omšu s formulárom o tomto tajomstve. Veľký a neobsiahnuteľný Boh sa nám v pokore dáva v kúske malého chleba ako posila na tomto svete a hovorí: „Kto je moje telo a pije moju krv, ostáva vo mne a ja v ňom.“ (Jn 6,56) Túžim sa učiť tejto Božej pokore a vždy ostávať v ňom, aby on zostával vo mne. Verím, že časť tým rozjímaním a náležitou úctou k tomuto svätému tajomstvu môžem raz ako kňaz byť príkladom pre druhých, tak ako boli a doteraz aj sú pre mňa príkladom mnohí kňazi.

Peter Pánis

Čo by si rád ľudom ponúkol ako kňaz?

Chcel by som človeka upriamiť na Krista. Každý deň si uvedomujem, že Boh nevolá silných – on posilňuje povolaných. A ja som toho živým dôkazom. Som slabý, som hriešny a predsa si ma Pán zavolať – a čo je pre mňa ešte silnejšie – stále to so mnou nevzdal. Keďže sa volám Peter, osobitne mi je blízka postava sv. Petra – človeka vrúcneho, ale aj padajúceho, ktorý sa učil kráčať po vode aj cez vlastnú slabosť. Učil sa kráčať po vode nie preto, že bol dokonalý, ale preto, že dôveroval. Aj ja chcem ľudí pozývať, aby sa nebáli kráčať po vode za Ježišom – nie vo svojej sile, ale v dôvere.

Vnímam, že žijeme v dobe zhonu, nepokoja a určitej beznádeje, a práve tu vidím svoju „úlohu“. Ponúknuť ľuďom odvahu veriť, že Boh ich miluje teraz, presne takých, akí sú. Nechcem ponúkať seba – chcem ponúknuť stretnutie s Kristom, ktorý vie viesť, uzdraviť a objasniť. Mojou úlohou nie je spasit' svet – mojou úlohou je byť pri človeku a ukázať, že kráčať s Majstrom je možné... Tu vidím aj zmysel Pavlových slov, ktoré pre mňa mnoho znamenajú: „Pre slabých som sa stal slabým, aby som získal slabých. Pre všetkých som sa stal všetkým, aby som zachránil aspoň niektorých.“ (1Kor 9,22)

Uvedomujem si, že Boh stále hľadá ucho, ktoré dokáže počuť v šume sveta. Hľadá srdce, ktoré sa nechá viesť. Hľadá učeníka, ktorý ho bude počúvať, milovať a nasledovať. Mojou úlohou ako kňaza je pripraviť takéto ucho – formovať srdce, pripravovať učeníka pre Krista – cez sviatosti, rozhovory, adorácie a spoločnú modlitbu.

Tak čo by som rád ponúkol? Chcem ponúknuť každodennosť a srdce otca, ktoré miluje a je otvorené, aby ľudia, ktorých mi Boh poslať do cesty, mohli raz povedať: „Naozaj, Boh ma neopustil. Boh je tu. Boh kráča so mnou.“

Na známosť sa dáva

Miništrantské tábory 2025

ktoré sa budú niest' v téme:

Nádej má meno

Všetkých ministrantov do 15 rokov radi uvidíme v nasledujúcich termínoch:

Termín	Miesto
6. - 11. 7.	Nitra
20. - 25. 7.	Banská Bystrica
10. - 15. 8.	Zlín

Ministrantov staších ako 15 rokov pozývame na tábor od 29. júna - 4. júla. 2025. Pre sestry ministrantov sme pripravili program v spolupráci so sestrami vincentkami na 6. - 11. júla 2025.

✉ ministranti@ksnr.sk
☎ 0910 842 444
🌐 www.ksnr.sk
👤 Kňazský seminár sv. Gorazda v Nitre
💰 90 € (súrodenci: 80 €)

Tešíme sa na vás :)

Vaši bhoslovci

Nitra

Boh nepovoláva svätých, ale posväčuje povolaných

Pranay Kumar Peddanoori, 3. ročník

Volám sa P. Pranay Kumar (Pranay Jack) a pochádzam z diecézy Kurnool na juhu Indie. Som súčasťou štvorčlennej rodiny – s otcom, matkou a mladšou sestrou.

Túžba stať sa kňazom alebo vstúpiť do rehoľného spoločenstva ma sprevádzala už od detstva. Môj otec totiž pracoval ako šofér biskupa našej diecézy, a tak som vyrastal v prostredí katedrály, školy, rehoľných kláštorov a biskupského domu.

Po strednej škole som sa rozhodol vstúpiť do rehoľnej kongregácie Misionárov chudobných – bratského spoločenstva zasväteného službe tým najchudobnejším: bezdomovcom, chorým, pripútaným na lôžko a zomierajúcim. Zložil som sľuby čistoty, chudoby, poslušnosti a bezplatnej služby. Po štyroch rokoch prežitého rehoľného života som sa rozhodol hľadať ďalej a nasledovať svoje kňazské povolanie. Na čas som sa vrátil k rodine a pracoval som štyri roky v oblasti predaja a marketingu v jednej medzinárodnej hotelovej značke. Hoci som zmenil prostredie, túžba slúžiť Bohu vo mne nikdy nevyhasla.

Nasledovala cesta do Nairobi v Keni, kde som pôsobil ako dobrovoľník na misii. Tam som mal tú česť stretnúť pátra Ivana Ďuriša, známeho slovenského misionára z Nitrianskej diecézy. Po dvoch rokoch však prišla

pandémia COVID-19 a bol som nútený vrátiť sa späť do Indie. Napriek tomu som dôveroval Božiemu plánu, pretože verím, že jeho cesty sú vždy tie najlepšie.

Dnes som už tretí rok bohoslovcom v Kňazskom seminári sv. Gorazda v Nitre. S vďačnosťou sledujem, ako Boh viedol môj život cez rôzne pády a skúšky, a môžem s istotou povedať: „Boh nepovoláva svätých, ale posväčuje povolaných.“ Vždy som obdivoval, ako milosrdne vypočúva modlitby svojich veriacich – aj tie moje. Čím viac po ňom túžime, tým viac sa nám zjavuje.

Viem, že v dnešnom svete nie je vždy jednoduché byť Kristovým svedkom, ale keď si uvedomíme, že povolanie – či už kňazské, rehoľné alebo akékoľvek iné – neprichádza od človeka, ale od samotného Krista, nájdeme v tom silu a výživu pre vytrvanie. Verím, že život a čas patria Jemu, a preto On najlepšie vie, čo je pre nás dobré. Veď sám povedal: „Zadarmo ste dostali, zadarmo dávajte.“

Niekedy môže prílišné spochybňovanie viesť k pochybnostiam a rozptýleniu. Ale pokora a prijatie toho, že Boh si povoláva aj slabých, dáva zmysel nášmu životu. „Každé pokušenie je príležitosťou povedať: Milujem ťa, Pane.“

Žiť v seminári, kde sa stretávajú rôzne kultúry pod jednou strechou, považujem za vzácny Boží dar. Život je školou, v ktorej sa učíme každý deň. Aj keď je krátky, s Jeho požehnaním môžeme konať veľké veci na Jeho slávu a pre dobro sveta.

Prosím vás o modlitby a podporu v mojom povolaní. Viera veriacich má hlboký

význam – kráčame spolu v Kristovej láske. Je to čas vďačnosti za Cirkev v Európe, ktorá poslala misionárov do Indie, Ázie – po stopách sv. apoštola Tomáša. A dnes môžem ja, ako ovocie ich misie, slúžiť Bohu tu – v Nitrianskej diecéze.

Prechod z rozľahlej a nábožensky rôznorodej Indie na Slovensko, ktoré je katolíckou krajinou, bol veľkou zmenou – pre mňa aj pre ľudí, ktorých tu stretávam. Opustiť rodinu, vlast' a blízkych nie je ľahké, no našiel som tu novú rodinu, lebo sme všetci Božie deti. Považujem za veľké požehnanie, že som práve v Nitre – mieste s hlbokou kresťanskou tradíciou, ktoré od čias svätých Cyrila a Metoda uchováva a žije vieru.

Začiatky boli náročné – nový jazyk, nové tváre, tradície, jedlo, a najmä sneh –

ale práve tieto výzvy ma posunuli bližšie k ľuďom a k životu Cirkvi na Slovensku. Uchovávanie tradícií v spoločenskom aj náboženskom živote ma neustále povzbudzuje a veľa ma učí.

Život prináša dobré aj zlé skúsenosti, obzvlášť v cudzej krajine, ale všetko závisí od toho, ako sa na to pozeráme a ako to prijímame. Mám tu už množstvo krásnych spomienok a teším sa na ďalšie.

Učiť sa jazyk je pre mňa veľký milník, ale vďaka podpore spolubratov v seminári, veriacich z farností a dobrých priateľov som povzbudený a vďačný. Je to zábava – učiť sa, tráviť čas s priateľmi, študentmi, zapájať sa do športových hier, bicyklovať, spievať či variť. Rád spoznávam ľudí, počúvam ich, učím sa od nich – a keď je záujem, aj učím ich.

Som veselý človek a vždy ma teší vidieť druhých šťastných. Verím, že Boh koná skrze ľudí. Hovorí k nám troma spôsobmi: cez svoje slovo, cez ľudí okolo nás a v hĺbke nášho srdca. Nič v živote nie je náhoda – všetko je súčasť Božieho plánu.

Nech nás všetkých vedie naša blahoslavená Matka, aby sme s vierou kráčali ku Kristovi, spoločne s našimi rodinami, staršími, chorými, trpiacimi, zabudnutými, chudobnými – hmotne i duchovne. Obdarúvajme ich láskou a kresťanským spôsobom života, ktorým je sám Kristus. Amen.

Ak ste sa dočítali až sem, obetujte, prosím, za nás jeden Zdravas Mária.

Tu som, Pane!

Lubomír Staník, 3. ročník

Pri každom prijatí ministéria, pri diakonskej a kňazskej vysviacke bohoslovec vyjadruje svoju slobodnú vôľu. Svojím dobrovoľným rozhodnutím prijíma jednotlivý úrad a zasväčuje sa Bohu. Toto všetko potvrdzuje slovami: „Adsum – Tu som.“ Tieto slová zaznievajú vždy po prečítaní evanjelia, v rámci predstavenia kandidátov.

Každý bohoslovec po prvýkrát povie svoje „Adsum“ najskôr súkromne a jedinečne, a to vtedy, keď odpovie na Pánovo volanie a prijme jeho pozvanie do seminára. Na svete máme viac ako 400 000 kňazov a každý z nich má svoj príbeh povolania, svoju jedinečnú a neopakovateľnú chvíľu, keď sa rozhodol vstúpiť do Ježišovej školy. Túto chvíľu si pamätá do konca života a často sa k nej vracia a pripomína si ju. Keby sme to chceli porovnať s manželským životom a nájsť v tom paralelu, je to ako keď sa dvaja ľudia do seba zalúbia a povedia si: „Áno, môžeme to skúsiť.“

Po prvýkrát verejne hovorí bohoslovec „Adsum“ pri prijatí medzi kandidátov diakonátu a sviatosti kňazstva. Pri prijatí kandidátov žiadatelia verejne vyjadrujú úmysel prijať posvätný rád.

Ďalšie „Adsum“ hovorí bohoslovec pri prijatí ministérií lektorátu a akolytátu.

Lektor je ustanovený na úlohu čítania Božieho slova v liturgickom zhromaždení. Má si uvedomovať, aký úrad prijal, má sa všemožne a účinne usilovať zo dňa na deň stále viac, plnšie a živšie poznávať

Sväté písmo a stále hlbšie ho žiť. Tým sa stáva dokonalejším učeníkom Pána.

Úlohou akolytu je starať sa o službu pri oltári, pomáhať diakonovi a kňazovi pri liturgických úkonoch, najmä pri svätej omši, ďalej ako mimoriadny vysluhovateľ rozdávať sväté prijímanie a v niektorých okolnostiach môže vystaviť Najsvätejšiu sviatosť na verejnú úctu a neskôr ju naspäť uložiť. Aj touto službou pri oltári sa má naučiť pochopiť vnútorný a duchovný zmysel týchto ministérií tak, aby sa denne mohol celý obetovať Bohu a aby svojou vážnosťou a dôstojným správaním mohol byť príkladom všetkým vo svätom chráme.

Naposledy verejným spôsobom bohoslovec hovorí „Adsum“ pri diakonskej a kňazskej vysviacke. Ordinand pri diakonskej vysviacke sľubuje poslušnosť biskupovi, zachovávanie celibátu a povinnosť modlitby liturgie hodín. Neskôr pri kňazskej vysviacke sľubuje vernosť službe, dôstojné slávenie sviatostí, hlásanie slova a zjednotenie sa s Kristom.

Týmto to však nekončí. Je temer povinnosťou všetkých kňazov často sa vracáť k slovám „Adsum“. Má pamätať na to, že je vybraný spomedzi ľudí a dennodenne sa má dávať Bohu slovami: „Tu som, Bože, aj dnes chcem plniť tvoju vôľu všade, kam ma pošleš, všetko čo budem vykonávať a robiť, nech slúži na tvoju česť, chválu, oslavu tvojho mena a na plnenie Božej vôle.“

Keď sa pozrieme do Svätého písma, môžeme tu nájsť podobné situácie, v ktorých človek hovorí Bohu svoje „Adsum“:

Mladý Samuel trikrát v noci prichádza za Helim, lebo si myslí, že ho volá. Až na tretí raz Heli pochopí, že Samuela volá Pán, a poradí mu, aby pri ďalšom volaní odpovedal: „Hovor, Pane, tvoj sluha počúva.“ (porov. 1 Sam 3, 1-9)

Ježiš Kristus sa trikrát pýta apoštola Petra, či ho má rád, a Peter trikrát odpovedá, že áno. Biblisti v tom často vidia paralelu s jeho trojitým zapretím, no zároveň ide o krásny obraz Petrovej formácie v Ježišovej škole. Práve on totiž dostal kľúče od nebeského kráľovstva a stal sa prvým nástupcom Krista – viditeľnou hlavou Cirkvi a prvým pápežom. (porov. Jn 21, 1-19)

Hovorí každodenne „Adsum“ len bohoslovci a kňazi? Nie. Svoje „Adsum“ pravidelne vyslovujú aj všetci laici. Možno si to často ani neuvedomujeme: rodičia chodia do roboty, kde pracujú, aby uživilí svoje rodiny, po práci nastáva starostlivosť o domácnosť, deťom pomáhajú s prípravou do školy, hovoria „Adsum“ aj do nečakaných a náročných situácií, ktoré ich čakajú a dejú sa na ich životnej ceste... Starí ľudia, ktorí majú utrpenia a bolesti, sa dennodenne prebúdzajú do nového dňa a väčšinou neustále s tými istými starosťami a trápeniami.

Povzbudzujme sa teda navzájom, aby sme ako jedna Cirkev hovorili Bohu svoje „Adsum“. Nezabúdajme, že pri tom plníme Boží príkaz – zjavujeme Jeho samého iným ľuďom, čím plníme jeho vôľu.

Na slovíčko: Branislav a Klaudia Matuščinovci

Matej Kuna, 4. ročník

Branislav a Klaudia Matuščinovci sú manželka a herci, ktorí roky pôsobili v Divadle Andreja Bagara v Nitre. Klaudia tam účinkovala 18 rokov, Braňo je členom súboru dodnes. Spolu vytvorili množstvo výrazných divadelných postáv, no dnes ich okrem umenia spája aj rodina, viera a blízkosť k životu Cirkvi.

Spomeniete si ešte na ten moment, keď ste sa prvýkrát stretli? Ako prebiehalo vaše zoznámenie?

Braňo: Po škole som pôsobil päť rokov v martinskom divadle. Keď som tam ukončil svoje pôsobenie, dostal som ponuku na hosťovanie v jednom predstavení, ktoré režíroval môj bývalý pedagóg Emil Horváth. Bola to pre mňa veľká vec, prvýkrát som pracoval s ním ako re-

žisérom. Pamätám si, že som si sadol k stolu na prvej čítačke a oproti mne sedela Klaudia. Pozreli sme sa na seba... Vedľa mňa sedel môj spolužiak Marcel Ochranek a ja som sa ho hneď pýtal: „Počuj, ona má niekoho?“ A on že: „Nie, nemá.“ A tak to nejako celé začalo.

Klaudia: A je to neuveriteľné, ale v júli to bude 21 rokov, čo sme manželmi, minulý rok sme oslavovali dvadsiate výročie.

Za sebou máte už viac ako 20 rokov spoločného manželského života. Čo vám pomáha udržať si blízkosť a pokoj aj po toľkých rokoch?

Braňo: Základom nášho manželstva je pre mňa viera a Božia pomoc. Myslím si, že bez toho by sme mnohé veci nezvládli tak, ako sme ich zvládli. Máme pokojné manželstvo, jasné, občas sa vyskytnú hádky, drobnosti, ako u každého, ale nikdy neprišla veľká kríza. Viera ma priťahla najmä cez Klaudiu. Keď sme sa začali stretávať, ona chodila do kostola pravidelne. Jednu nedeľu som sa tam vybral za ňou, najprv som si sadol hore na chórus, len som sa díval. Postupne som sa začal modliť, odporoval som, čo sa tam deje, a postupne som pochopil, čo sa tam naozaj deje, a nakoniec som si prisadol k nej do lavice. Všetko to vo mne dozrievalo pomaly, prirodzene.

Klaudia: Myslím si, že nás drží pohromade práve to, že obaja máme vieru, hoci každý z nás k nej prišiel inak. Ja som vyrastala v tradične veriacom prostredí, kostol, spevokol, modlitby doma, to všetko bolo pre mňa prirodzené. Ale keď som odišla z domu a začala robiť v divadle, viera vo mne trochu ustúpila, mala som pocit, že si musím poradiť sama. Až keď som stretla Braňa sa niečo vo mne zlomilo, paradoxne aj ja som sa vďaka nemu k viere prinavrátila. Už to nebolo len o tradícii, ale o hlbšom prežití. Vzájomne sme sa v tom našli a to nás dodnes drží.

Keď ste už načrtli tému viery – kedy ste osobne pocítili, že ste sa stretli so živým Kristom? Bolo nejaké konkrétne obdobie alebo udalosť, ktorá vo vás prelomila niečo hlbšie?

Klaudia: Pre mňa bolo takým zlomovým momentom jednoznačne Međugorje. Vnímam to ako čas obrátenia, nie v zmysle, že by som dovtedy neverila, ale tam sa to celé akoby prelomilo do hĺbky. Už predtým sme cítili, že sa niečo deje, že nás to niekam vedie, ale v Međugorji to bolo veľmi silné. Ťažko to opísať slovami, ale viem, že tam sa niečo zásadné stalo, niečo sa v nás pohlo.

Braňo: Do Međugorja sme sa vlastne dostali trochu „okľukou“, boli sme vtedy na dovolenke v Chorvátsku a už dlhšie sme túžili po dieťati, ale stále sa nám to nedarilo. A vtedy prišli aj tie známe otázky z okolia, kedy už budete mať deti, čo sa deje... My sme sa s tým snažili vyrovnáť ako sme vedeli, ale nebolo to jednoduché. Tak sme sa nakoniec rozhodli, že pôjdeme do Međugorja poprosiť o dar života. A musím povedať, že to, čo sa stalo, vnímame ako úplne zázračné. Klaudia krátko po návrate otehotnela a narodil sa nám syn Branko. Pre mňa to bol silný moment viery, potvrdenie toho, že Boh skutočne koná, keď sa mu otvoríme. Neskôr sme sa do Međugorja vrátili a znovu sme prosili, tentoraz za druhé dieťa. A znovu sa stal zázrak. Narodila sa nám dcéra Marinka. Odvtedy sa náš život úplne zmenil.

Máte nejakú obľúbenú formu modlitby? Či už osobnú, alebo spoločnú ako rodina?

Braňo: Modlitba pred jedlom je u nás úplná samozrejmosť. Keď sa udeje niečo vážne, či už v rodine alebo medzi blízkymi, vtedy sa prirodzene spojíme. Zavoláme na seba, zastavíme sa a modlíme sa spoločne. V takých chvíľach cítime, že potrebujeme byť nielen spolu pred Bohom.

Klaudia: Každý z nás má skôr tú svoju osobnú cestu, svoj kútik a čas ticha. Pre mňa je najmilšia modlitba ruženca. Denne dochádzam autom do práce a tú polhodinku využívam práve na modlitbu. Je to môj dôležitý priestor, ktorý mi veľmi pomáha a bez neho by mi niečo chýbalo. Okrem toho máme aj takú našu „kostolnú službu“, bývame hneď pri kostolíku a spolu s ďalšími rodinami máme na starosti jeho prípravu na svätú omšu. Aj to je pre mňa forma modlitby.

A teraz trochu z iného súdka – ako najradšej oddychujete ako rodina? Čo je váš obľúbený spôsob trávenia voľného času?

Braňo: Tým, že bývame na dedine, tak už samotné prostredie, v ktorom žijeme, je pre nás istý druh oddychu. Obaja pracujeme v meste, Klaudia v materskej škole, ja v divadle, denne sme medzi ľuďmi a v pohybe. A už len ten moment, keď si večer sadneme do auta a prechádzame tých dvadsať kilometrov domov, do Kesova, je pre nás spôsob, ako sa vypnúť. Príroda, pokoj, iné tempo – to je náš relax.

Klaudia: A veľmi radi aj cestujeme. Máme radosť z objavovania nových miest. Ale teraz sa veľmi tešíme – v lete máme naplánovaný výlet do Paríža. Je to taký náš splnený sen, dlhšie sme po tom túžili a už máme aj rezerváciu.

Máme jubilejný rok nádeje a hovoríme o sebe ako o pútnikoch nádeje. Čo vám osobne dáva nádej v tých ťažkých chvíľach, keď sa zdá, že sa všetko pokazí?

Braňo: Uvedomujem si jednu vec – aj tu, v tejto divadelnej šatni sa mi niekedy všetko nazbiera a mám toho plné zuby. Vtedy úprimne prosím nášho Pána, aby mi podal pomocnú ruku, upokojil moju rozorvanú dušu a pomohol mi. Pre mňa je veľmi dôležité veriť. A zároveň vidím, že to naozaj funguje. Nie je to len nejaká fráza – naozaj to zažívam. Niekedy ani netreba čakať týždne, Pán koná hneď, ak mu otvoríme srdce. To je na tom úžasné – keď človek tú vieru precíti, zistí, že to naozaj funguje.

Klaudia: Keď sa človek úplne odovzdá, povie: „Pane, som tu a neviem si rady“, tak tú Božiu prítomnosť niekedy až fyzicky cíti. A práve to mi dáva nádej. Aj nádej večného života. Pre mňa je život takou skúškou, robíme, čo môžeme, aby sme si raz mohli tú večnosť zaslúžiť. Ja som napríklad v detstve stratila mamu. A práve nádej, že raz budeme znova spolu, mi dáva veľkú silu. Stále mi chýba, aj ako dospelá ju potrebujem. V mnohých chvíľach by som ju chcela mať pri sebe. Ale tá nádej ma drží.

Bola pre vás niektorá z hereckých úloh duchovne výnimočná? Pre mňa osobne to bola napríklad Braňova postava Judáša v trnavských Pašiách. A spoločne ste tiež účinkovali v predstavení Povolanie pápež o Jánovi Pavlovi II. Čo vo vás tieto projekty zanechali?

Braňo: Spomeniem práve Pašie. Keď som tam sedel a obzrel sa okolo seba, mal som zimomriavky. Skúšali sme to len v kultúrnom dome, potom párkrát priamo v priestore, múr, lúka, park, kopec... nič, čo by vyzeralo ako javisko. A zrazu prišli ľudia, obrazovky, svetlá a celý ten príbeh, ktorý všetci poznajú, sa odohral cez silné emócie. Bolo to skutočné. Pre mňa to bol silný duchovný moment, až zázrak, že to vyšlo tak autenticky.

Klaudia: A pre mňa osobne to bolo Povolanie pápež. To predstavenie bolo výnimočné tým, že sme v ňom účinkovali ako celá rodina, aj naše dve deti. Stále sme si hovorili, že takýto okamih sa už asi nezopakuje. Malý Braňo hral malého Karola Wojtylu a pôsobil úplne prirodzene, hoci bol ešte malý. Marinka sa pridala neskôr, keď sa po pandémie podarilo projekt obnoviť. A ja nikdy nezabudnem na premiéru – v poslednej scéne zaznelo: „Zomrel o 21:37.“ A my sme sa po predstavení dozvedeli že bolo presne 21:37. Ten moment mi navždy zostane v srdci.

Čím by ste boli, keby ste neboli herecami? Klaudia, vy ste dnes učiteľkou v materskej škole – ako vlastne do vášho príbehu vstúpilo herectvo?

Klaudia: Ja som vlastne nikdy nechcela byť herečkou. Od detstva som síce spievala, tancovala, recitovala, ale konzervatórium bol skôr nápad mojich rodičov, ani sme poriadne nevedeli, do čoho ideme. Nakoniec som tam šla kvôli tomu, že sa tam aj hrá a tancuje. Na prijímkach som si medzi tými sebavedomými uchádzačmi pripadala úplne neisto, ale prijali ma. Na škole som sa dosť trápila, neverila som si. Až kým neprišla príležitosť, konkurz do Fidlíkanta na streche v Nitre. Vybrali ma a odštartovalo to moju

cestu v profesionálnom divadle. Mala som šťastie na dobrý kolektív, podporu a krásne roky. No časom sa divadlo začalo uberať iným smerom a vtedy prišla zmena. Začala som pracovať ako učiteľka v materskej škole a práve tam dnes vnímam, že som našla svoje miesto. Cítim v tom aj Božie vedenie.

Braňo: Nie je bežné, že niekto odíde z javiska do školy, ale Klaudii to sadlo. Ja som z Popradu a divadlu som sa začal venovať ešte na gymnáziu pred revolúciou. Chceli sme si s kamarátmi podať prihlášku na VŠMU, ale nedali nám odporúčanie, vraj nie sme Huba ani Vašáryová. Tak som išiel študovať hutníctvo, ale túžba po divadle vo mne zostala. Na druhý pokus ma na VŠMU prijali. V profesionálnom divadle som bol prvýkrát až ako študent, na Na skle maľované. Ale herectvo bolo vždy moje volanie. Ťažko si viem predstaviť, že by som robil niečo iné.

Máte nejakého obľúbeného svätého, ku ktorému máte osobný vzťah alebo vás nejakto sprevádza?

Braňo: Moje birmovné meno je Pavol a práve sv. Pavol je pre mňa veľmi blízky. Je to človek, ktorý neveril, až kým nestretol Krista. A ja som to mal podobne. Tiež som neveril, kým som nestretol Klaudiu. A odvtedy sa veľa vecí vo mne pohlo.

Klaudia: Moja srdcovka je Mária Magdaléna. Táto žena ma vždy inšpirovala tým, aká bola oddaná, ako úprimne milovala. Je v nej veľká hĺbka a láska, ktorá sa ma dotýka.

Súťaž

Ľubomír Staník, 3.ročník

Milí čitatelia,
mesiac jún je spojený s kňazskými vysviackami. O kňazskom povolaní hovorí aj nasledujúca myšlienka:

„Kňazské povolanie je tajomstvo. Je to tajomstvo „úžasnej výmeny“ medzi Bohom a človekom. Človek dáva Kristovi svoje ľudstvo, aby ho využil ako nástroj spásy. Kristus zasa prijíma tento dar a z človeka akoby urobil svoje alter ego – teda druhé ja. Ak nevníkame do tajomstva tejto výmeny, nepochopíme, ako je možné, že mladý človek po počutí slov „Pod’ za mnou!“ sa zriekne všetkého pre Krista, a pritom je presvedčený, že sa na tejto ceste jeho ľudská osobnosť plne realizuje.“

N	O	V	O	K	Ň	A	Z	V
P	L	O	T	S	O	K	O	Y
E	I	C	Í	M	I	R	P	S
S	W	C	A	L	O	S	Ž	V
L	Q	X	I	Z	Ô	É	Í	I
U	A	L	H	R	R	O	R	A
B	T	K	R	V	K	U	K	C
S	S	J	E	L	O	E	B	K
K	Ú	CH	I	L	A	K	V	A

Vyriešte osemšmerovku. Ak ju správne vyriešite, zostane vám niekoľko písmen. Z nich vytvorte európsky štát. **!!!Pozor!!!** – nie všetky zvyšné písmená vám budú potrebné k vytvoreniu názvu štátu.

Keď vám z poprehadzovaných slov vznikne štát, skúste porozmýšľať, ktorý veľký moderný svätec z tohto štátu pochádza.

Názov štátu a svätca nám pošlite do redakcie.

PRIMÍCIE, NOVOKŇAZ, VYSVIACKA, ÚSTA, KOSTOL, SLUB, CIRKEV, KRV, BURZA, KALICH, KRÍŽ, OLEJ, SOL

Správne riešenie tajničky nám posielajte do 30. 09. 2025 na adresu: gorazd@ksnr.sk, alebo Redakcia časopisu Gorazd, Samova 14, 949 01 Nitra.

Ďakujeme všetkým, ktorí sa zapojili do vianočnej súťaže, a srdečne blahoželáme vyžrebovaným výhercom – Lenka D. z Hornej Vsi, Lenka Š. zo Žarnovice a Marta K. z Lukáčoviec.

Drahí priatelia, ak máte záujem dostávať náš časopis priamo ku vám domov, môžete si ho objednať zaslaním objednávky s vašimi údajmi a počtom objednaných kusov na e-mailovú adresu gorazd@ksnr.sk alebo na adresu Redakcia časopisu Gorazd, Samova 14, 949 01 Nitra.

Diakoni 2025

Ondrej Verbovský
BA – Miletičová
Bratislavská arcidiecéza

Štefan Pálesch
Šalä – Veča
Trnavská arcidiecéza

Bronislav Antoš
BB – Fončorda
Banskobystrická diecéza

Jakub Jurkovič
Senica
Bratislavská arcidiecéza

Krištof Martinák
Trnava – mesto
Trnavská arcidiecéza

Matúš Mikuško
Chrenovec – Brusno
Banskobystrická diecéza

Diakoni 2025

Ivan Komžík
Zlaté Moravce
Nitrianska diecéza

Andrej Decký
Dolný Hričov
Žilinská diecéza

Patrik Halaj
Martin – mesto
Žilinská diecéza

Christián Kvasňovský
Nitra – Klokočina
Nitrianska diecéza

Andrej Taška
Predmier
Žilinská diecéza